

HÖGGUL, hö'g-gul, a. 2. Mörkgul.

HÖGGUNSTIG, a. 2. Säges i samma mening som Gunstig i fråga om förmän eller högt uppsatta personer, stundom äfv. skämtvis. *Med h. tillåtelse. Det h-a publikum.*

HÖGGUNSTIGT, adv. Med hög gunst. *Ers exellens täcktes h. tillåta, att . . .*

HÖGHET, f. 3. Brukas endast i andlig mening; i fysisk mening säges Höjd. 1) Hög samhällsställning, rang och äreställen. *H. och prakt.* — 2) (själsegenskap) a) Högsinhet. Vanligen säges för denna bem. *H. i själen, Själshöghet.* — b) Hödragenhet, högmod. *Han svarade med mycken h. i tonen, att . . .* — 3) (estet.) *H. i stilen*, upphöjda tankar i förening med ett språk, som i bildrikhet, glans och behag höjer sig öfver det vanliga. — 4) (pol.) a) Predikat, som tillhör personer af kejsrerliga, kungliga eller andra regerande hus. *Hans, ers kejsrerliga, kungliga h.* (förkortadt: H. ell. E. Kejs. H., H. ell. E. K. H.). *Hans, ers h. Hennes kejsrerliga, kungliga h.* (förkortadt: H. Kejs. H. ell. H. K. H.). *Deras kongliga h-er* (förkortadt DD. KK. HH.). *Hans kejsrerliga kongliga h.* (förkortadt: H. KK. H.). — b) Regeringsmakten i ett land; äfv. öfverherrska, öfvervalde. *Bosnien står under turkisk h.* — c) (i Tyskland) En större stats förhållande till en förut riksomedelbar, men numera mediatiserad furste eller grefve.

HÖGHETS RÄTT, m. 3. Statens och dess öfverhufvuds ägande rätt till vissa ting och rättigheter.

HÖGHJERTAD, a. 2. Se *Högsint.*

HÖGLAND, n. 5. pl. — *länder.* Höglätt, så vidsträckt, att den bildar ett helt land eller landskap.

HÖGLIGEN, adv. I hög grad, ganska mycket. *Han blef h. vred. H. önska, begära, älska, frukta, försäkra, neka.* — *Syn.* Se *Ganska.*

HÖGLJUDD, a. 2. neutr. — *ljudd.* 1) (om person) Som talar med hög röst. *Vara mycket h., tala mycket högt.* — 2) (om sak) Starkt ljudande. *En h. röst, stämman. H-a rop.*

HÖGLJUDDHET, f. 3. Egenskapen att vara högljudd.

HÖGLJUDT, adv. Med hög röst, med starkt ljud. *Tala h.*

HÖGLOFLIG, höglä'vlig, a. 2. Predikat, som tilläges vissa högre embeten, embetsverk eller grenar af statsmakterna. *Höglofl. kongl. Kollegium. Rikens höglofl. Ständer. Höglofl. Ridderskapet och Adeln.*

HÖGLÄND, hö'glä'nd, a. 2. Som har ett högt läge. *En h. trakt.*

HÖGLÄNDARE, m. 3. Inbyggare i ett högländ. **HÖGLÄNDHET**, f. 3. Egenskapen att vara högländ.

HÖGLÄRD, a. 2. Högt, ganska lärd. Predikat, som egentligen tilläges filosofie magistrar. *Fil. Mag. Höglärde Herr N. N.*

HÖGLÄRDT, adv. På ett ganska lärdt sätt, med mycken lärdom. *Tala h. om ett ämne.*

HÖGMAGAD, a. 2. Som har hög mage, stor buk.

HÖGMASTAD, a. 2. Som har hög mast, höga master.

HÖGMESSA, hö'gmä'ssa, f. 1. Förmämsta tiden af den kristna, offentliga gudstjensten. — *Syn.* *Högmessogudstjenst.*

HÖGMOD, n. sing. Stolthet i förening med förakt för andra, jemte anspråk på, att andra böra visa sig ödmjuka eller eftergifvande. *H. går*

för fall. — *Syn.* Högfärd, Stolthet, Förnämhet, Dryghet, Hödragenhet, Höghet.

HÖGMODAS, v. n. 1. Vara högmodig. *H. öfver något.* — *Syn.* Högfärdas, Stoltisera, Förhäfva sig, Ylva sig, Sätta armarna i sidan. Se äfv. *Brösta sig.*

HÖGMODIG, a. 2. 1) (om person) Intagen af högmod. *En h. menniska.* Man säger äfv.: *En h. själ. Ett h-t sinne.* — 2) (om sak) Som röjer högmod. *Ett h-t uppsörande.* — *Syn.* Stolt, Högfärdig, Högdragen, Förnäm, Dryg, Anspråksfull, Högmögende.

HÖGMODIGT, adv. På ett sätt, som röjer högmod. *H. bemöta någon. Bele sig h.*

HÖGMÅL, n. 5. 1) Rättegångssak, som angår förbrytelse mot staten. — 2) (fam.) Sak af högsta vikt.

HÖGMÅLSBROTT, n. 5. Förbrytelse mot staten.

HÖGMÅLSFRÅGA, f. 1. (fam.) Fråga, som rör någon högst viktig sak.

HÖGMÅLSSAK, f. 3. Se *Högmål*, 1.

HÖGMÅLT, a. 1. Som har hög röst, stark och ljudande stämman.

HÖGMÄSTARE, m. 3. (hist.) Titel, som Tyska ordens stormästare tillade sig, sedan han blifvit tysk riksfurste.

HÖGMÄSTAR DÖME, n. 4. (hist.) 1) En högmästares värdighet. — 2) Tyska ordens besittningar, sedan dess öfverhufvud fått namn af högmästare.

HÖGMÖGENDE, hö'gmö'gände, a. 1. 1) (hist.) Predikat, som tillades de fornda holländska Generalstaterna. Betyder egentl. Högmäktiga. — 2) (fam.) Stolt, dryg, högmodig.

HÖGNÄT, n. 5. Ett slags jagtnät, som brukas till fångande af rapphöns.

HÖGNÖDIG, a. 2. Högst nödig.

HÖGQVARTER, hög'kvarrtér, n. 5. 1) I fält eller vid kantoneringar den ort, der en general, som för befälet öfver en större truppafdelning eller en hel armé, befinner sig jemte sin stab. — 2) Samteliga personer, som tillhöra högre befälet vid en armé eller större truppafdelning.

HÖGRE, a. kompar. af *Hög*. Jfr. d. o. — *Adv.* kompar. af *Högt*. *Tala h. H. värdera. Det går ej h.*

HÖGRÖD, a. 2. Af lifnig röd färg, t. ex. rosenfärgad.

HÖGSINNAD, a. 2. ell. **HÖGSINT**, a. 1. 1) (om person) Som har en hög själ, upphöjd öfver allt lågt, föraktligt, småaktigt. *En h. man.* Man säger äfv. *H. själ, karakter.* — 2) Som röjer, tillkännagifver högsinhet. *Ett h. uppsörande. H-a tänkesätt.* — *Syn.* (för begge bem.) Hög, Högtänt, Storsint.

HÖGSINTHET, f. 3. Egenskapen att vara högsint. — *Syn.* Själshöghet, Storsinhet.

HÖGSKOLA, f. 1. Se *Akademi*, 1.

HÖGSKULDRIG, a. 2. Som har höga skuldror.

HÖGSLÄTT, f. 3. Jemnare trakt, närmast de högsta fjäll- och bergsspetsarna. Slätt, som ligger 500 fot öfver hafvet.

HÖGST, höckst, a. superl. af *Hög*. *H-a makten*, största inflytelsen, mest att säga; äfv. styrelsen, regeringen i en stat. *Det h-a goda, se God.* *I h-a tid*, i sista laget, då det nästan är för sent. *I h-a nöden.* *H-a ära, utmärkelse.* *I h-a grad, i h-a måtto*, ganska mycket. — Substantivt säges: *Den H-e*, Gud. *Det h-a*, hvad som är högst, förmämst, störst. *Bringa något till det h-a*, så långt som möjligt. *I ell. till det h-a*,